

Problemet med vänstern

Samhället bygger ytterst på arbete. Arbetet skapar och åter-skapar detta samhälle. Därmed blir arbetets organisering springande punkt. I kapitalismen bygger detta på motsatsförhållandet arbete vs. kapital; arbetare vs. kapitalist. Det är klasskampen. Varje revolutionär, socialistisk rörelse står på denna grund inför samma problem de alla försöker att lösa. Att gå från klasskamp till revolution, samhällsomvandling.

Inledande anmärkningar

Vad är klasskamp? Det är främst en ekonomisk strid mellan arbetare och kapitalist om profiten, överskottet från arbetets produktion. Det är sekundärt en ideologisk debatt mellan politiskt konservativa och radikala individer. Den ideologiska debatten är utslag av den ekonomiska kampen. Den ideologiska debatten förutsätter den ekonomiska kampen, som således är den reella. Problemet är när inblandade individer, främst radikala, är alienerade från den reella. Då blir utslaget missvisande. Ytterligare komplikationer är att den ideologiska debatten till största del består av propaganda, vilket i sig själv är missvisande.

Vad som följer ska inte ges alltför stora proportioner. Personer från vänsterorganisationer aktiva i den reella klasskampen är en minoritet, både av de organiserade och av arbetarna, och därmed är deras inflytande minimalt, liksom deras kunskap om den. Kom ihåg komplikationerna med den ideologiska klasskampen från stycket ovan. Problemet med personer från vänsterorganisationers alienering från klasskampen, och därmed från arbetarna, slår dubbelt. Å ena sidan blir deras tankar/teorier verklighetsfrånvända, å andra sidan kan inte arbetarna identifiera sig med dessa. På så sätt finns det en ytterst svag förbindelselänk mellan vänsterorganisationer och arbetarna.

Arvet från Marx

Marx trodde sig ha upptäckt lagarna för samhället. I korta ordalag, och renodlat, skulle kapitalismen genom dess inneboende mekanismers utveckling leda till att kapitalet i sin profithunger exproprierade sig själv. Alltså, kapital-konkurrensen skulle leda till att endast ett kapital återstod. Detta enda kapital skulle sedan inte ha nåt annat val än att ytterligare sänka de redan låga arbets-kostnaderna för att öka profiten, genom att sänka arbetarnas levnadsvillkor kring existensminimum. Detta skulle leda till arbetarnas existentiella ut-armning, med perioder under existens-minimum. Det första var förutsättning för socialismen, kapitalismens av-skaffande, det andra den utlösande faktorn för arbetarnas resning. (I detta sammanhang nämns ibland problemet med konsumtionsefterfrågan, att kapitalister skulle vara beroende av att arbetarna upprätthölls en viss konsumtionsnivå. Påpekandet bortser dock från det uppenbara att ju större profit, desto större kapitalistisk konsumtion. Problemet med arbetarnas konsumtionsefterfråga spelar bara roll om "strukturomvandling" står i fokus. Men "strukturomvandling" är ju bara en omedelbar kapitalistisk kris, ett botten-märke i den kapitalistiska konkurrensen. Ur den följer ännu ett uppåtgående i den kapitalistiska aktiviteten, med den viktiga skillnaden att det nu omfattas av färre kapital än förut.)

Problemet är att Marx inte lyckades med sitt uppsåt. För det första avslutade han aldrig sina studier. För det andra innehåller hans undersökning av det kapitalistiska produktionssättet två avgörande misslyckanden. Det första är omvandlingsproblemet, att värden och priser inte visades sammanfalla. Det andra är profitkvotens fallande tendens, vilket inte har visats vara giltigt. Misslyckandena bildar resultatet att arbetar-klassens degradering till uniformitet, vilket Marx trodde sig kunna förutsäga, inte har inträtt.

I detta ligger vänsterns problem idag. Den revolutionära vänstern förutsätter

detta, trots att det inte har någon giltighet. Det har blivit taget för givet, och därmed aldrig ifrågasatt. Trots vänsterns historiska misslyckande har det inte lett till någon som helst eftertanke. Ur detta härstammar vänsterns idealism och elitism.

Grundförutsättningen klasskampen

Arbetarna förenas i sina gemensamma intressen som just arbetare. Som arbetare står vi inför samma problem, kapitalisternas profithunger. Varje arbetare är medveten om detta faktum. Varje arbetare vet att om verksamheten går med förlust, alltså, inte betalar sig själv och utöver det ger ett överskott, kommer den snart att upphöra, och arbetaren kommer att förlora jobbet. Ur detta följer vår kampbenägenhet, beroende på olika omständigheter. Den är givetvis högre ju större/tydligare kapitalisters angrepp är. Men den är alltid potentiell, ständigt närvarande. Detta är grunden för socialistisk revolution. Komplikationerna som av detta följer är vad företrädare för reformism, leninism m.fl. försöker behandla.

Elitismen

Arbetarna på arbetsplatserna är alltså medvetna om den yttersta grunden för sin situation. Arbetarna på olika arbetsplatser är på samma sätt medvetna om att denna yttersta grund är den samma för andra arbetare på andra arbetsplatser. Problemet som uppstår här är hur arbetarna kan samordnas. Men den frågan ställer sig inte vänsterorganisationer. Istället frågar de sig hur produktionen, samhället ska kunna samordnas?

Kommunisternas lösning är enkel. Bara ta över allt - som det är. Inför socialism och proletariets diktatur, styrt av det Kommunistiska partiet. Hur ska det gå till? Jo, genom att arbetare och andra aktiverar sig i Partiet. Svaret på frågan om samhället är staten. Det är den som ska besättas. Alltså, en arbetare som är kommunist ska på sin